

WOJEWODA ŚWIĘTOKRZYSKI

Znak: NK.I – 0911/4/109

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym /Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591, z 2002r. Nr 23, poz. 220, Nr 62, poz. 558, Nr 113, poz. 984, Nr 214, poz. 1806, z 2003r. Nr 80, poz. 717, Nr 162, poz. 1568, z 2004r. Nr 102, poz.1055, Nr 116, poz.1203, Nr 214, poz.1806, z 2005r. Nr 172, poz.1441, Nr 175 poz. 1457, z 2006r. Nr 17, poz. 128, Nr 181, poz. 1337, z 2007r. Nr 48 poz.327, Nr 138 poz. 974, Nr 173 poz. 1218 oraz z 2008 r. Nr 180, poz. 1111/

stwierdza się nieważność

uchwały Nr XXVIII/5/09 Rady Miejskiej w Daleszycach z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie zatwierdzenia taryf za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 26 lutego 2009 r. Rada Miejska w Daleszycach podjęła uchwałę o zatwierdzeniu taryf za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków.

W toku badania legalności przedmiotowej uchwały organ nadzoru stwierdził, iż została ona podjęta z istotnym naruszeniem prawa.

Zasady ustalania taryf określa ustawa z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858 ze zm.).

Zgodnie z wymienioną ustawą taryfę za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków określa przedsiębiorstwo wodociągowo – kanalizacyjne. Taryfy są zatwierdzane przez radę gminy. Przedsiębiorstwo składa wnioski

o zatwierdzenie taryf wraz ze szczegółową kalkulacją cen i stawek opłat oraz aktualnym planem rozwoju i modernizacji urządzeń wodociągowych i urządzeń kanalizacyjnych. Wójt, po otrzymaniu od przedsiębiorstwa wniosku o zatwierdzenie taryf sprawdza czy zostały opracowane zgodnie z przepisami ustawy oraz weryfikuje koszty związane ze świadczeniem usług przez przedsiębiorstwo pod względem celowości ich ponoszenia. W zależności od tego czy taryfy zostały opracowane poprawnie, czy też nie, wójt występuje do rady gminy z wnioskiem odpowiednio o zatwierdzenie taryf, bądź o odmowie ich zatwierdzenia (art. 20 ust. 1 i art. 24 ust. 1-4 ustawy).

Rada gminy podejmuje uchwałę o zatwierdzeniu taryf, w terminie 45 dni od dnia złożenia wniosku przez przedsiębiorstwo, albo o odmowie zatwierdzenia taryf, jeżeli zostały one sporządzone niezgodnie z przepisami (art. 24 ust. 5 ustawy).

Jeżeli rada gminy nie podejmie uchwały w wymienionym terminie, taryfy zweryfikowane przez wójta wchodzi w życie po upływie 70 dni od dnia złożenia wniosku o zatwierdzenie taryf (art. 24 ust. 8 ustawy).

Jak wynika z przedstawionych regulacji prawnych złożenie przez przedsiębiorstwo wniosku o zatwierdzenie taryf wszczyna postępowanie, które powinno być zakończone podjęciem przez radę gminy stosownej uchwały w ciągu 45 dni.

Powołany przepis ma charakter dyscyplinujący radę gminy do podjęcia uchwały o zatwierdzeniu taryf w ciągu 45 dni od daty złożenia wniosku. Niepodjęcie takiej uchwały w ustawowym terminie powoduje wejście w życie taryf proponowanych przez przedsiębiorstwo, po upływie 70 dni od dnia złożenia wniosku o zatwierdzenie taryf wchodzi one w życie z mocy ustawy. Rada gminy może podjąć uchwałę o zatwierdzeniu taryf w ciągu 45 dni od dnia złożenia wniosku przez przedsiębiorstwo. Termin ten zatem należy traktować jako ustawowy termin zawity, materialny, co oznacza, iż jego uchybienie powoduje wygaśnięcie praw i obowiązków o charakterze materialnym (przedawnienie orzekania w sprawie).

Jak wynika z dokumentów zgromadzonych w toku postępowania nadzorczego wniosek Zakładu Usług Komunalnych w Daleszycach o zatwierdzenie taryf za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków został złożony w dniu 6.11.2008 r. Uchwała o zatwierdzeniu taryf została podjęta przez Radę Miejską w dniu 26 lutego 2009 r., a zatem po upływie 45 dnia od daty złożenia wymienionego wniosku.

W świetle przedstawionych uregulowań prawnych należy stwierdzić, iż podjęcie przez Radę Miejską analizowanej uchwały z naruszeniem ustawowego terminu obarczone jest wadą sprzeczności z prawem, skutkującą nieważnością tej uchwały stosownie do art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym.

Przedstawione stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądowym (m.in. uchwała NSA z dnia 11.04.2005 r. II OPS 1/05 Lex Nr 148425).

Niezależnie od powyższego należy stwierdzić, iż przedmiotowa uchwała narusza prawo również z innego powodu.

Analiza zgromadzonych w toku postępowania nadzorczego dokumentów wykazała, iż nie mogły one stanowić podstawy do zatwierdzenia taryf przez Radę Miejską, gdyż zostały one opracowane przez Zakład Usług Komunalnych niezgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.

Stosownie do art. 24 ust. 3 ustawy do wniosku o zatwierdzenie taryf przedsiębiorstwo wodociągowo – kanalizacyjne dołącza m.in. szczegółową kalkulację cen i stawek opłat. Kalkulację tę przedsiębiorstwo sporządza w formie tabel, których treść określona jest w załączniku do rozporządzenia Ministra Budownictwa z dnia 28 czerwca 2006 r. w sprawie określenia taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf, oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków (Dz. U. Nr 127, poz. 886), (§ 19 ust. 3 pkt 4 rozporządzenia).

Zgodnie ze wskazanymi regulacjami prawnymi tabel zawierających szczegółową kalkulację cen i stawek opłat określonych w taryfie powinno być osiem. Tymczasem do wniosku Zakładu Usług Komunalnych załączono tylko dwie tabele. Dodatkowo należy zauważyć, iż dane zawarte w tabeli Nr I załączonej do wniosku są niezgodne ze wzorem tabeli określonym w załączniku do wym. rozporządzenia.

Zastrzeżenia budzi ponadto data podjęcia uchwały. Przedstawiony przez Zakład wniosek dotyczy zatwierdzenia taryf na okres od 1 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2009 r. Tymczasem uchwała o zatwierdzeniu taryf została podjęta dopiero 26 lutego 2009 r.

Ponadto treść taryfy opracowanej przez Zakład jest niezgodna z treścią uchwały. W taryfie bowiem załączonej do wniosku ustalono „opłatę stałą”, natomiast Rada Miejska zatwierdziła „opłatę abonamentową”.

Nawet jeżeli przyjąć, iż opłata ta jest w istocie „opłatą abonamentową”, to i tak należy zauważyć, iż została ona ustalona niezgodnie z prawem.

Definicję opłaty abonamentowej zawiera § 2 pkt 11 rozporządzenia. Natomiast przepisy § 13 ust. 3 – 6 określają koszty stanowiące podstawę kalkulowania stawki tej opłaty.

Analiza wymienionych regulacji prawnych prowadzi do wniosku, iż stawka opłaty abonamentowej nie może być ustalona w jednakowej wysokości dla odbiorców usług,

których nieruchomości wyposażone są w wodomierze i dla odbiorców usług rozliczanych na podstawie przepisów dotyczących przeciętnych norm zużycia wody.

Ustalona w kwestionowanej uchwale dopłata dla dostarczających ścieki do zbiorczej kanalizacji beczkami asenizacyjnymi również nie znajduje żadnego uzasadnienia prawnego. Nie ustalono bowiem w taryfie opłaty za usługi świadczone przez Zakład w tym zakresie.

Przedmiotowe opłaty, a zatem również dopłaty, nie mogą być ustalone w taryfach, gdyż ustawa o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków nie reguluje tych kwestii. Zgodnie z art. 1, art. 2 pkt 3, 7, 10, 16 i 20 ustawa ta reguluje zasady zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków, a zatem nie obejmuje ona zaopatrzenia w wodę lub odprowadzania ścieków, gdy nie mają one charakteru zbiorowego, np. poboru wody podziemnej lub odprowadzania ścieków do zbiorników na nieczystości płynne.

Opłaty ustalane i pobierane przez przedsiębiorstwa wodociągowo – kanalizacyjne są rodzajem należności publicznoprawnych m.in. za udostępnienie urządzeń kanalizacyjnych będących w posiadaniu przedsiębiorstwa, czyli urządzeń służących do odprowadzania ścieków bytowych i komunalnych.

Zbiorniki bezodpływowe, w których gromadzone są nieczystości ciekłe pozostają w posiadaniu właścicieli nieruchomości i nie należą do urządzeń kanalizacyjnych.

Obowiązki właścicieli nieruchomości, które nie są przyłączone do sieci kanalizacyjnej, dotyczące sposobu postępowania z nieczystościami ciekłymi określone zostały przepisami ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2005 r. Nr 236, poz. 2008 ze zm.).

Należy ponadto zauważyć, iż określony w § 7 uchwały termin w jakim wchodzi ona w życie jest zupełnie niezrozumiały.

W świetle powyższego stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały jest uzasadnione.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach, za pośrednictwem Wojewody Świętokrzyskiego, w terminie 30 dni od daty jego doręczenia.

WOJEWODA ŚWIĘTOKRZYSKI

Bożentyna Pałko-Koruba